

Cauza C-409/06

Winner Wetten GmbH

împotriva

Bürgermeisterin der Stadt Bergheim

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Verwaltungsgericht Köln)

„Articolele 43 CE și 49 CE — Libertatea de stabilire — Libera prestare a serviciilor — Organizarea de pariuri pe competițiile sportive supusă unui monopol public la nivelul unui land — Decizie pronunțată de Bundesverfassungsgericht prin care se constată incompatibilitatea cu Legea fundamentală germană a reglementării aferente unui asemenea monopol, însă prin care aceasta este menținută în vigoare pentru o perioadă tranzitorie având rolul de a permite asigurarea conformității acesteia cu Legea fundamentală — Principiul supremației dreptului Uniunii — Admisibilitatea și condițiile eventuale ale unei perioade tranzitorii de acest tip în cazul în care reglementarea națională respectivă încalcă de asemenea articolele 43 CE și 49 CE”

Sumarul hotărârii

Dreptul Uniunii — Efect direct — Supremație — Reglementare națională referitoare la un monopol public privind pariurile pe competițiile sportive

(art. 43 CE și 49 CE)

Având în vedere supremația dreptului Uniunii direct aplicabil, o reglementare națională referitoare la un monopol public privind pariurile pe competițiile sportive care, potrivit constatărilor unei instanțe naționale, conține restricții incompatibile cu libertatea de stabilire și cu libera prestare a serviciilor, întrucât restricțiile respective nu contribuie la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic, după cum impune jurisprudența Curții, nu poate continua să se aplice de-a lungul unei perioade tranzitorii.

Astfel, nu se poate admite ca norme de drept național, fie ele de natură constituțională, să aducă atingere unității și eficacității dreptului Uniunii.

Presupunând chiar că o serie de considerații similare celor privind menținerea efectelor unui act al Uniunii anulat sau invalid, care are drept obiect evitarea năterii unui vid juridic până la apariția unui nou act care să înlocuiască actul anulat sau invalidat astfel, sunt de natură să conducă, prin analogie și cu titlu excepțional, la o suspendare provizorie a efectului de înlăturare avut de o normă din dreptul Uniunii direct aplicabilă asupra dreptului național contrar acesteia, o astfel de suspendare, ale cărei condiții nu ar putea fi determinate decât de Curte, trebuie exclusă de la bun început în lipsa unor considerații imperative de securitate juridică de natură să o justifice.

(a se vedea punctele 61, 66, 67 și 69 și dispozitivul)

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

8 septembrie 2010(*)

„Articolele 43 CE și 49 CE – Libertatea de stabilire – Libera prestare a serviciilor – Organizarea de pariuri pe competițiile sportive supusă unui monopol public la nivelul unui land – Decizie pronunțată de Bundesverfassungsgericht prin care se constată incompatibilitatea cu Legea fundamentală germană a reglementării aferente unui asemenea monopol, însă prin care aceasta este menținută în vigoare pentru o perioadă tranzitorie având rolul de a permite asigurarea conformității acesteia cu Legea fundamentală – Principiul supremației dreptului Uniunii – Admisibilitatea și condițiile eventuale ale unei perioade tranzitorii de acest tip în cazul în care reglementarea națională respectivă încalcă de asemenea articolele 43 CE și 49 CE”

În cauza C-409/06,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Verwaltungsgericht Köln (Germania), prin decizia din 21 septembrie 2006, primită de Curte la 9 octombrie 2006, în procedura

Winner Wetten GmbH

împotriva

Bürgermeisterin der Stadt Bergheim,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot și doamna P. Lindh, președini de cameră, domnii K. Schiemann (raportor), A. Borg Barthet, M. Ilešić, J. Malenovský, U. Løhmus, A. Ó Caoimh și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul N. Nanchev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 decembrie 2009,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Winner Wetten GmbH, de O. Bludovsky și de D. Pawlick, Rechtsanwälte;
- pentru Bürgermeisterin der Stadt Bergheim, de M. Hecker, de M. Ruttig și de H. Sicking, Rechtsanwälte;

- pentru guvernul german, de domnul M. Lumma, de doamna C. Schulze-Bahr, precum și de domnii B. Klein și J. Möller, în calitate de agenți;
- pentru guvernul belgian, de doamna A. Hubert și ulterior de doamna L. Van den Broeck, în calitate de agenți, asistate de P. Vlaemminck și S. Verhulst, avocat;
- pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;
- pentru guvernul elen, de doamnele A. Samoni-Rantou, G. Skiani și M. Tassopoulou, precum și de domnul K. Boskovits, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de domnul F. Díez Moreno, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de doamna E. Belliard, de domnul G. de Bergues, de doamnele C. Jurgensen și C. Bergeot-Nunes, precum și de domnul A. Adam, în calitate de agenți;
- pentru guvernul portughez, de domnii L. Inez Fernandes și P. Mateus Calado, precum și de doamna A. P. Barros, în calitate de agenți;
- pentru guvernul sloven, de doamna M. Remic, în calitate de agent;
- pentru guvernul norvegian, de domnul F. Sejersted, de doamna G. Hansson Bull, de domnii K. B. Moen și Ø. Andersen, în calitate de agenți;
- pentru la Comisia Europeană, de domnii E. Traversa și K. Gross, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 ianuarie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 43 CE și 49 CE, precum și consecințele legate de principiul supremației dreptului comunitar.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Winner Wetten GmbH (denumită în continuare „WW”), pe de o parte, și Bürgermeisterin der Stadt Bergheim (primăria orașului Bergheim), pe de altă parte, având ca obiect decizia acesteia de a interzice societății WW să își continue activitatea de propunere de pariuri pe competiții sportive.

Cadrul juridic național

Reglementarea națională

3 Articolul 12 alineatul (1) din Legea fundamentală (Grundgesetz) prevede:

„Toți germanii au dreptul de a-și alege în mod liber profesia, locul de muncă și locul de formare. Exercițierea profesiei poate fi reglementată prin lege sau în temeiul unei legi.”

4 Articolul 31 din Legea privind Curtea Constituțională Federală (Bundesverfassungsgerichtsgesetz) prevede:

„(1) Deciziile Bundesverfassungsgericht sunt obligatorii pentru autoritățile constituționale ale federației și ale Länder, precum și pentru toate instanțele și autoritățile.

(2) [...] o decizie emisă de Bundesverfassungsgericht are putere de lege [...] în cazul în care Bundesverfassungsgericht declară că o lege este compatibilă sau incompatibilă cu Legea fundamentală ori este nulă. În măsura în care o lege este declarată compatibilă sau incompatibilă cu Legea fundamentală ori cu alte dispoziții din dreptul federal sau este declarată nulă, dispozitivul deciziei trebuie publicat în *Bundesgesetzblatt* [...]"

5 Potrivit articolului 35 din Legea privind Curtea Constituțională Federală:

„În cuprinsul deciziei, Bundesverfassungsgericht poate decide de către cine va fi aceasta executată; Bundesverfassungsgericht poate de asemenea stabili modul în care va fi efectuată executarea.”

6 Articolul 284 din Codul penal (Strafgesetzbuch) prevede:

„(1) Orice persoană care, fără autorizație administrativă, organizează sau desfășoară în mod public un joc de noroc ori care furnizează instalațiile necesare în acest scop este sancționată cu pedeapsa închisorii de până la doi ani sau cu amendă.

[...]

(3) Orice persoană care, în cazurile prevăzute la alineatul (1), acționează

1. cu titlu profesional [...]

[...]

este sancționată cu pedeapsa închisorii de la trei luni la cinci ani.

[...]"

7 Prin Tratatul de stat privind loteriile în Germania (Staatsvertrag zum Lotteriewesen in Deutschland, denumit în continuare „LottStV”), intrat în vigoare la 1 iulie 2004, Länder au creat un cadru uniform pentru organizarea, exploatarea și amplasarea, cu titlu comercial, a jocurilor de noroc, cu excepția cazinourilor.

8 Articolul 1 din LottStV prevede:

„Tratatul de stat are ca obiectiv

1. să canalizeze în mod ordonat și supravegheat propensiunea naturală către joc a populației și în special să evite ca aceasta să devieze către jocurile de noroc neautorizate,

2. să împiedice incitarea excesivă la joc,

3. să excludă o exploatare a propensiunii către joc în scopul obținerii unor câștiguri private sau comerciale,

4. să garanteze că jocurile de noroc se derulează în mod regulat și că logica acestora este comprehensibilă și

5. să garanteze că o parte importantă a veniturilor care provin din jocuri de noroc este utilizată

pentru a promova obiective publice sau care beneficiază de un statut fiscal privilegiat, în sensul Codului fiscal.”

9 Articolul 5 alineatele (1) și (2) din LottStV prevede:

„(1) Länder au, în cadrul obiectivelor prevăzute la articolul 1, obligația de drept de a asigura existența unei oferte suficiente de jocuri de noroc.

(2) În temeiul legii, Länder pot îndeplini chiar ele această sarcină sau pot încredinșa îndeplinirea acesteia unor persoane juridice de drept public sau unor societăți de drept privat în cadrul cărora persoane juridice de drept public deplin direct sau indirect o participăție determinantă.”

10 În landul Renania de Nord-Westfalia (denumit în continuare „landul NRW”), punerea în aplicare a LottStV este asigurată prin intermediul Legii privind pariurile pe competițiile sportive (Sportwettengesetz Nordrhein-Westfalen) din 3 mai 1955 (denumit în continuare „SWG NRW”), al cărui articol 1 alineatul (1) prevede:

„Guvernul landului poate autoriza societăți de pariuri pe competiții sportive. Aceste societăți de pariuri trebuie să fie persoane juridice de drept public sau persoane juridice de drept privat al căror capital este dezinut majoritar de persoane juridice de drept public. [...]”

11 O singură autorizație de acest tip a fost eliberată în landul NRW pentru Westdeutsche Lotterie & Co. OHG.

Hotărârea pronunțată de Bundesverfassungsgericht la 28 martie 2006

12 Într-o hotărâre din 28 martie 2006, Bundesverfassungsgericht a statuat, în legătură cu reglementarea prin care se asigura transpunerea LottStV în landul Bavaria, că monopolul public în materie de pariuri pe competițiile sportive existent în landul menționat încalcă articolul 12 alineatul (1) din Legea fundamentală, prin care era garantată libertatea profesională. Instanța menționată a considerat în special că, întrucât excludea activitatea de organizare de pariuri de către operatori privați fără însă a fi însoțit de un cadru legal de natură să asigure structural și substanțial, atât în drept, cât și în fapt, că obiectivul de reducere a pasiunii pentru joc și de luptă împotriva dependenței de acesta este efectiv urmărit, monopolul respectiv aducea o atingere disproporționată libertății profesionale garantate astfel.

13 După ce a subliniat că legiuitorul dispunea de mai multe mijloace pentru a repara neconstituționalitatea constatată astfel, și anume fie organizarea sistematică a monopolului pentru a atinge obiectivul susmenționat, fie instaurarea, prin lege, a unor modalități de autorizare în materie de organizare de pariuri cu titlu comercial de societăți private, Bundesverfassungsgericht a decis să nu anuleze reglementarea în cauză și să mențină efectele acesteia până la 31 decembrie 2007, precizând că, până la acea dată, legiuitorul trebuie să își fi exercitat puterea de apreciere modificând normele considerate neconforme cu Legea fundamentală, astfel încât să asigure conformitatea lor cu aceasta.

14 În plus, Bundesverfassungsgericht a statuat că totuși situația juridică existentă nu era menținută astfel provizoriu decât cu condiția să se stabilească fără întârziere un minim de coerență între obiectivul prin care se urmărește limitarea pasiunii pentru joc și lupta împotriva dependenței de acesta și exercitarea efectivă a monopolului. În special, era interzis ca, pe perioada tranzitorie instituită, să se crească oferta de pariuri și să se facă publicitate care depășește o simplă informare cu privire la natura și la modul de operare ale pariurilor propuse. Pe de altă parte, trebuia să se efectueze imediat o informare activă cu privire la pericolele legate de

pariuri.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

15 WW deține un spațiu comercial la Bergheim (Germania), în care desfășoară o activitate de plasare de pariuri pe competițiile sportive în numele societății Tipico Co. Ltd, stabilită în Malta.

16 Prin decizia din 28 iunie 2005, Bürgermeisterin der Stadt Bergheim a interzis WW să continue desfășurarea acestei activități, sub sancțiunea închiderii și sigilării spațiului său comercial.

17 Plângerea introdusă de WW împotriva acestei decizii a fost respinsă de Landrat des Rhein-Erft-Kreises (șeful serviciilor administrative din Rhein-Erft-Kreis) prin decizia din 22 septembrie 2005, pentru motivul că, prin activitatea respectivă, WW devenea, dacă nu complice a organizării de jocuri de noroc, activitate sancționată în temeiul articolului 284 din Codul penal, cel puțin vinovat de încălcarea articolului 1 din SWG NRW, care supune organizarea de pariuri pe competițiile sportive obținerii unei autorizații prealabile eliberate de landul NRW.

18 WW a sesizat Verwaltungsgericht Köln (Tribunalul Administrativ din Köln) cu o acțiune îndreptată împotriva deciziei susmenționate și a deciziei din 28 iunie 2005, susținând că monopolul public privind pariurile pe competițiile sportive în vigoare în landul NRW, pe care se întemeiază aceste acte, este contrar liberei prestări a serviciilor garantată la articolul 49 CE.

19 Verwaltungsgericht Köln arată că nici WW și nici Tipico Co. Ltd nu sunt titularii autorizației necesare în temeiul articolului 1 din SWG NRW pentru a putea desfășura activitățile în cauză în acțiunea principală și că, de fapt, o astfel de autorizație nu ar putea să le fie eliberată din cauza existenței unui monopol instituit de reglementarea în vigoare în landul NRW.

20 În această privință, Verwaltungsgericht Köln consideră totuși că din Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Gambelli și alții (C-243/01, Rec., p. I-13031), rezultă că o măsură restrictivă precum monopolul menționat nu ar putea, în speță, să fie justificată în raport cu obiectivul pretins de prevenire a incitării la cheltuieli excesive legate de joc și de luptă împotriva dependenței de acesta, în condițiile în care ar fi cert că participarea la pariurile pe competițiile sportive este încurajată de organismele naționale autorizate să organizeze astfel de pariuri și că, prin urmare, măsura respectivă nu contribuie la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic.

21 Din hotărârea pronunțată de Bundesverfassungsgericht la 28 martie 2006, susmenționată, referitoare la reglementarea din landul Bavaria, și dintr-o ordonanță similară pronunțată de aceeași instanță la 2 august 2006 în legătură cu reglementarea comparabilă din landul NRW ar rezulta că monopolul public în materie de pariuri pe competițiile sportive existent în acest din urmă land încalcă articolul 12 alineatul (1) din Legea fundamentală pentru motivul că cadrul normativ în vigoare nu este de natură să garanteze, nici în drept și nici în fapt, că obiectivul de reducere a pasiunii pentru joc și de luptă împotriva dependenței de acesta este efectiv urmărit.

22 În hotărârea menționată, Bundesverfassungsgericht ar fi subliniat în plus în mod expres că cerințele rezultate din dispoziția constituțională susmenționată și cele care decurg din jurisprudența Curții, în special din Hotărârea Gambelli și alții, citată anterior, convergeau în această privință.

23 Potrivit Verwaltungsgericht Köln, din toate cele de mai sus se deduce că monopolul existent în landul NRW trebuie considerat contrar atât dreptului comunitar, cât și Legii fundamentale, după cum ar fi apreciat deja, de altfel, și Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen (Tribunalul Administrativ Superior din Renania de Nord-Westfalia).

24 Potrivit acestei din urmă instanțe, împrejurarea că Westdeutsche Lotterie & Co. OHG a făcut tot posibilul, de la pronunțarea hotărârii din 28 martie 2006 de către Bundesverfassungsgericht, susținută, și în adapteze practica astfel încât să îndeplinească cerințele tranzitorii stabilite de această din urmă instanță, astfel cum au fost descrise la punctul 14 din prezenta hotărâre, nu este suficient să se pună capăt acestei încălcări a dreptului comunitar, fiind necesară în acest scop o modificare a cadrului juridic în vigoare.

25 Verwaltungsgericht Köln observă însă că, în pofida lipsei de compatibilitate între reglementarea din landul NRW și dreptul comunitar constatat de Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen, această din urmă instanță a statuat că reglementarea menționată trebuia să beneficieze de aceleași măsuri tranzitorii cu cele decise de Bundesverfassungsgericht în hotărârea din 28 martie 2006, susținută, și anume, după cum reiese din cuprinsul punctelor 13 și 14 din prezenta hotărâre, menținerea efectelor acesteia până la 31 decembrie 2007.

26 Potrivit Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen, principiul general al securității juridice și necesitatea de a nu provoca un vid juridic care implică o amenințare pentru interesele publice esențiale impuneau, astfel, ca prioritatea să fie acordată provizoriu intereselor menționate, față de interesul pe care îl au prestatorii de pariuri private de a intra liber pe piață, prevăzând, prin derogare de la principiul supremației dreptului comunitar, o perioadă tranzitorie în cursul căreia reglementarea respectivă putea rămâne aplicabilă.

27 Verwaltungsgericht Köln are îndoieli în legătură cu compatibilitatea instaurării unei astfel de perioade tranzitorii cu cerințele care decurg din principiul supremației dreptului comunitar, care, precum ar reieși din Hotărârea din 9 martie 1978, Simmenthal (106/77, Rec., p. 629), impune în mod necondiționat ca reglementarea națională contrară articolelor 43 CE sau 49 CE să fie imediat înlăturată neaplicată.

28 Acestea sunt condițiile în care Verwaltungsgericht Köln a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolele 43 CE și 49 CE trebuie interpretate în sensul că anumite reglementări naționale referitoare la un monopol public privind pariurile pe competițiile sportive, care conțin restricții ilicite privind libertatea de stabilire și libera prestare a serviciilor garantate de articolele menționate, în măsura în care nu contribuie la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic, în conformitate cu jurisprudența Curții (Hotărârea [Gambelli și alții, citată anterior]), pot continua să se aplice în mod excepțional de-a lungul unei perioade tranzitorii, în pofida principiului supremației dreptului comunitar direct aplicabil?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în ce condiții poate fi admisă o excepție de la principiul supremației și în ce mod trebuie calculată perioada tranzitorie?”

Cu privire la admisibilitatea întrebărilor preliminare

29 În opinia guvernului norvegian, întrebările preliminare au caracter ipotetic. Astfel, din decizia de trimitere ar rezulta că, fără a examina ea însăși în raport cu dreptul comunitar monopolul instituit în landul NRW, instanța de trimitere a prezumat incompatibilitatea monopolului respectiv cu normele Tratatului CE, limitându-se la a face trimitere la hotărârea pronunțată de

Bundesverfassungsgericht la 28 martie 2006, sus?men?ionat?. Or, pe de o parte, în această hot?râre, Bundesverfassungsgericht ar fi constatat în mod expres c? nu era competent pentru a se pronun?a asupra compatibilit??ii cu dreptul comunitar a monopolului care era în cauz?. Pe de alt? parte, faptul c? Bundesverfassungsgericht a considerat c? monopolul respectiv era contrar Legii fundamentale nu ar indica în niciun mod incompatibilitatea eventual? a acestuia cu dreptul comunitar.

30 În ceea ce le prive?te, guvernele german ?i belgian, precum ?i Comisia European? au ar?tat c?, mai degrab? decât s? concluzioneze c? monopolul în cauz? în ac?iunea principal? era incompatibil cu dreptul comunitar numai în temeiul constat?rilor efectuate de Bundesverfassungsericht în hot?rârea din 28 martie 2006, sus?men?ionat?, instan?a de trimitere ar fi trebuit s? examineze dac? o astfel de incompatibilitate persista ?inând seama de condi?iile impuse de Bundesverfassungsgericht, prin această decizie, pentru men?inerea provizorie a efectelor reglement?rii vizate, astfel cum au fost descrise la punctul 14 din prezenta hot?râre.

31 Guvernul belgian ?i Comisia consider? c?, în lipsa unei astfel de examin?ri, relevan?a întreb?rilor preliminare pentru solu?ionarea ac?iunii principale nu este stabilit?. În ceea ce îl prive?te, guvernul german sugereaz? Cur?ii s? reformuleze întreb?rile preliminare ?i s? r?spund? la acestea c? monopolul adaptat astfel tranzitoriu este conform cerin?elor stabilite prin Hot?rârea Gambelli ?i al?ii, citat? anterior.

32 Pentru a r?spunde obiec?iilor formulate astfel, instan?a de trimitere a adresat o scrisoare Cur?ii la 11 mai 2007, precizând c?, pentru a solu?iona ac?iunea principal?, ar fi necesar s? ?in? seama de situa?ia de drept ?i de fapt astfel cum exista la momentul deciziei în cauz? în ac?iunea principal?, ?i anume la 22 septembrie 2005, astfel încât eventualele modific?ri intervenite în urma hot?rârii pronun?ate de Bundesverfassungsgericht la 28 martie 2006, sus?men?ionat?, nu ar trebui s? fie luate în considerare pentru a solu?iona ac?iunea principal?.

33 Având în vedere cuprinsul acestei scrisori, Curtea, ac?ionând în temeiul articolului 104 alineatul (5) din Regulamentul de procedur?, a adresat instan?ei de trimitere o scrisoare la 16 iulie 2008, prin care o invita s? îi indice dac? un r?spuns la întreb?rile preliminare r?mânea necesar pentru solu?ionarea ac?iunii principale, ?inând seama de preciz?rile aduse între timp de Bundesverfassungsgericht în ordonan?a din 22 noiembrie 2007. În această ordonan?ă, Bundesverfassungsgericht a statuat, în ceea ce prive?te reglementarea ce f?cea obiectul cauzei în care s?a pronun?at hot?rârea din 28 martie 2006, sus?men?ionat?, c? men?inerea efectelor acestei reglement?ri decis? prin această hot?râre nu era de natur? s? înl?ture neconformitatea cu Legea fundamental? a deciziilor administrative adoptate înainte de hot?rârea men?ionat?.

34 În r?spunsul din 8 august 2008, instan?a de trimitere a precizat c? r?mânea necesar un r?spuns la întreb?rile preliminare în m?sura în care, contrar celor pe care le indicase anterior, ar fi necesar s? ?in? seama de situa?ia de drept ?i de fapt existent? la 31 decembrie 2007 pentru a se pronun?a asupra legalit??ii deciziei în cauz? în ac?iunea principal?. Astfel, jurispruden?a ar fi evoluat în sensul c? legalitatea unei decizii precum cea în cauz? în ac?iunea principal? trebuie apreciat? la data la care este pronun?at? decizia judiciar?. Cu toate acestea, în ceea ce prive?te ac?iunea principal?, data de 31 decembrie 2007 este cea care va trebui luat? în considerare, datorit? faptului c? o nou? reglementare, substan?ial diferit? de cea anterioar? ?i lipsit? de orice efect retroactiv, a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2008.

Aprecierea Cur?ii

35 În primul rând, trebuie amintit c? nu este de competen?a Cur?ii s? se pronun?e cu privire la interpretarea dispozi?iilor din dreptul na?ional, aceasta fiind de competen?a exclusiv? a instan?elor na?ionale. Din acest motiv, atunci când este sesizat? de o instan?? na?ional? cu o

întrebare preliminară, Curtea trebuie să se limiteze la a lua în considerare interpretarea dreptului național astfel cum a fost prezentat de instanța menționată (a se vedea Hotărârea din 27 octombrie 2009, *EZ*, C-115/08, Rep., p. I-10265, punctul 57 și jurisprudența citată).

36 În al doilea rând, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că, în cadrul procedurii instituite la articolul 267 TFUE, numai instanța națională, care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată, are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea printre altele Hotărârea din 13 martie 2001, *PreussenElektra*, C-379/98, Rec., p. I-2099, punctul 38, și Hotărârea din 10 martie 2009, *Hartlauer*, C-169/07, Rep., p. I-1721, punctul 24).

37 Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate (a se vedea Hotărârile citate anterior *PreussenElektra*, punctul 39, și *Hartlauer*, punctul 25).

38 Astfel, justificarea unei întrebări preliminare nu o constituie formularea de opinii consultative cu privire la întrebări generale sau ipotetice, ci necesitatea inherentă soluționării efective a unui litigiu (a se vedea în special Hotărârea din 2 aprilie 2009, *Elshani*, C-459/07, Rep., p. I-2759, punctul 42 și jurisprudența citată).

39 În aceste diverse privințe, trebuie amintit totuși, în primul rând, că din jurisprudență rezultă că, evitând seama de separarea funcțiilor între instanțele naționale și Curte, nu se poate pretinde ca, înainte de a sesiza Curtea, instanța de trimitere să efectueze totalitatea constatărilor de fapt și a aprecierilor de drept care îi revin în cadrul misiunii sale jurisdicționale. Astfel, este suficient ca obiectul acțiunii principale, precum și interesul principal al acestuia pentru ordinea juridică comunitară să reiasă din cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare pentru a permite statelor membre să își prezinte observațiile conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție și să participe în mod eficient la procedura în fața Curții (a se vedea Hotărârea din 8 septembrie 2009, *Liga Portuguesa de Futebol Profissional și Bwin International*, C-42/07, Rep., p. I-7633, punctul 41).

40 În al doilea rând, trebuie să se arate că din precizările cuprinse în decizia de trimitere reiese că *Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen*, instanța care judecă apelurile formulate împotriva deciziilor pronunțate de instanța de trimitere, a statuat deja, pe de o parte, că monopolul în cauză în acțiunea principală este incompatibil cu dreptul Uniunii și, pe de altă parte, că respectarea condițiilor tranzitorii enunțate de *Bundesverfassungsgericht* în hotărârea din 28 martie 2006, susmenționată, și amintite la punctul 14 din prezenta hotărâre nu poate fi suficientă pentru a pune capăt unei astfel de incompatibilități.

41 Având în vedere toate cele de mai sus, nu este evident că interpretările solicitate nu ar avea nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale sau că problema ridicată ar fi de natură ipotetică. Rezultă de aici că întrebările preliminare trebuie considerate admisibile.

Cu privire la identificarea dispozițiilor relevante ale dreptului Uniunii

42 Comisia a exprimat îndoieli cu privire la relevanța trimiterii la articolul 43 CE, cuprins în prima întrebare, instituția menționată susținând că numai articolul 49 CE este aplicabil unei

situa?ii precum cea în cauz? în ac?iunea principal?.

43 În această privin?, trebuie amintit c?, astfel cum reiese dintr-o jurispruden? constant?, activit?ile care constau în a permite utilizatorilor s? participe, în schimbul unei remunera?ii, la un joc pe bani constituie activit?i de servicii în sensul articolului 49 CE (a se vedea în special Hot?rârea din 24 martie 1994 Schindler, C?275/92, Rec., p. I?1039, punctul 25, ?i Hot?rârea din 21 octombrie 1999, Zenatti, C?67/98, Rec., p. I?7289, punctul 24). Aceea?i este ?i situa?ia activit?ii de promovare ?i de plasare a jocurilor pe bani, întrucât o astfel de activitate nu constituie decât o modalitate concret? de organizare ?i de func?ionare a jocurilor de care este legat? (a se vedea în special Hot?rârea Schindler, citat? anterior, punctele 22 ?i 23).

44 Presta?iile de tipul celor în cauz? în ac?iunea principal? pot intra astfel în domeniul de aplicare al articolului 49 CE, în condi?iile în care, precum în ac?iunea principal?, cel pu?in unul dintre prestatori este stabilit în alt stat membru decât cel în care este propus serviciul (a se vedea în special Hot?rârea Zenatti, citat? anterior, punctul 24), excep?ie f?când cazul în care este aplicabil articolul 43 CE.

45 Cu privire la articolul 43 CE, trebuie amintit c? dispozi?ia men?ionat? interzice restric?iile privind libertatea de stabilire a resortisan?ilor unui stat membru pe teritoriul unui alt stat membru, inclusiv restric?iile privind crearea de agen?ii, de sucursale sau de filiale (a se vedea Hot?rârea Gambelli ?i al?ii, citat? anterior, punctul 45).

46 Reiese în această privin? din jurispruden? c? no?iunea de stabilire este în?eleas? în mod foarte larg, în sensul c? implic? posibilitatea unui resortisant comunitar de a participa, în mod stabil ?i continuu, la via?a economic? a unui stat membru diferit de statul s?u de origine ?i de a ob?ine profit din această participare, favorizând astfel întrep?trunderea economic? ?i social? în interiorul Comunit?ii Europene în domeniul activit?ilor independente (a se vedea în special Hot?rârea din 30 noiembrie 1995, Gebhard, C?55/94, Rec., p. I?4165, punctul 25). Men?inerea unei prezen?e permanente într-un stat membru de c?tre o întreprindere stabilit? în alt stat membru este de natur? s? intre sub inciden?a dispozi?iilor tratatului privind libertatea de stabilire, chiar dac? această prezen?? nu a luat forma unei sucursale sau a unei agen?ii, ci se exercit? prin intermediul unui simplu birou administrat, dac? este cazul, de o persoan? independent?, îns? care este mandatat? pentru a ac?iona în permanen?? pentru această întreprindere, cum ar face o agen?ie (a se vedea Hot?rârea din 4 decembrie 1986, Comisia/Germania, 205/84, Rec., p. 3755, punctul 21).

47 În ceea ce prive?te domeniul jocurilor ?i al pariurilor, Curtea a considerat, în Hot?rârea Gambelli ?i al?ii, citat? anterior, c? articolul 43 CE este aplicabil unei situa?ii în care o întreprindere stabilit? într-un stat membru dispune, în alt stat membru, de o prezen?? care se concretizeaz? prin acorduri comerciale încheiate cu operatori sau cu intermediari, acorduri referitoare la crearea unor centre de transmisie de date care pun la dispozi?ia utilizatorilor mijloace telematice, colecteaz? ?i înregistreaz? inten?iile de a paria ?i le transmit întreprinderii respective. În cazul în care o întreprindere desf??oar? activitatea de colectare de pariuri prin intermediul unei astfel de organiz?ri de agen?ii stabilite în alt stat membru, restric?iile impuse activit?ilor acestor agen?ii constituie obstacole în calea libert?ii de stabilire (a se vedea Hot?rârea Gambelli ?i al?ii, citat? anterior, punctele 14 ?i 46, precum Hot?rârea din 6 martie 2007, Placanica ?i al?ii, C?338/04, C?359/04 ?i C?360/04, Rep., p. I?1891, punctul 43).

48 În spe??, indica?iile pe care le con?ine decizia de trimitere cu privire la rela?iile existente între Tipico Co. Ltd ?i WW nu permit nici s? se afirme ?i nici s? se exclud? c? aceasta din urm? ar trebui considerat? o filial?, o sucursal? sau o agen?ie în sensul articolului 43 CE.

49 În aceste condi?ii, trebuie amintit c?, în cadrul unei proceduri prev?zute la articolul 267

TFUE, care este întemeiat pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, orice apreciere a situației de fapt din cauza principală este de competența instanței naționale (a se vedea în special Hotărârea din 25 februarie 2003, IKA, C-326/00, Rec., p. I-1703, punctul 27 și jurisprudența citată).

50 Pe de altă parte, după cum s-a amintit la punctul 36 din prezenta hotărâre, numai instanța națională are competența să aprecieze atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții în această privință.

51 Prin urmare, instanța de trimitere va avea competența de a determina, având în vedere împrejurările proprii fiecărei cauze, dacă situația în cauză în acțiunea principală intră sub incidența articolului 43 CE sau a articolului 49 CE.

52 Având în vedere cele de mai sus, este necesară examinarea întrebărilor preliminare atât în raport cu articolul 43 CE, cât și cu articolul 49 CE.

Cu privire la fond

Cu privire la prima întrebare

53 Trebuie amintit de la bun început că, după cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă, în temeiul principiului supremației dreptului comunitar, dispozițiile tratatului și actele instituțiilor direct aplicabile au ca efect, în raporturile lor cu dreptul intern al statelor membre, prin simplul fapt al intrării lor în vigoare, să determine inaplicabilitatea de drept a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale (a se vedea în special Hotărârea Simmenthal, citată anterior, punctul 17, precum și Hotărârea din 19 iunie 1990, Factortame și alții, C-213/89, Rec., p. I-2433, punctul 18).

54 Astfel, după cum a subliniat Curtea, normele din dreptul Uniunii direct aplicabile care reprezintă o sursă imediată de drepturi și de obligații pentru toți cei cărora li se adresează, indiferent dacă este vorba despre statele membre sau despre particulari care sunt prezenți în raporturi juridice reglementate de dreptul Uniunii, trebuie să își producă totalitatea efectelor în mod uniform în toate statele membre, de la intrarea lor în vigoare și în cursul întregii perioade de validitate (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Simmenthal, punctele 14 și 15, precum și Factortame și alții, punctul 18).

55 Reiese de asemenea dintr-o jurisprudență constantă că orice instanță națională, ca autoritate a unui stat membru, fiind sesizată în cadrul competenței sale, are obligația, în aplicarea principiului cooperării prevăzut la articolul 10 CE, de a aplica integral dreptul Uniunii direct aplicabil și de a proteja drepturile pe care acesta le conferă particularilor, prin neaplicarea oricărei dispoziții eventual contrare a legislației naționale, indiferent dacă aceasta este anterioară sau ulterioară normei din dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens în special Hotărârile citate anterior Simmenthal, punctele 16 și 21, precum și Factortame și alții, punctul 19).

56 Din cele de mai sus rezultă că este incompatibilă cu cerințele inerente înseși naturii dreptului Uniunii orice dispoziție dintr-o ordine juridică națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară ce ar avea ca efect diminuarea eficienței dreptului Uniunii prin faptul de a nega instanței competente să aplice acest drept prerogativa de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol în calea eficienței depline a normelor direct aplicabile ale dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârile citate anterior Simmenthal, punctul 22, precum și Factortame și alții, punctul 20).

57 Curtea a precizat că aceasta ar fi în special situația în cazul în care, în ipoteza unui conflict între o dispoziție de drept al Uniunii și o lege națională ulterioară, soluționarea acestui conflict ar fi rezervată unei autorități, alta decât instanța chemată să asigure aplicarea dreptului Uniunii, investită cu o putere de apreciere proprie, chiar dacă obstacolul astfel provocat în calea eficienței depline a dreptului Uniunii nu ar fi decât temporar (Hotărârea Simmenthal, citată anterior, punctul 23).

58 Trebuie amintit, pe de altă parte, că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului Uniunii, care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre, care a fost consacrat în articolele 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și care a fost reafirmat de asemenea la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, și că, în aplicarea principiului cooperării prevăzut la articolul 10 CE, instanțele din statele membre sunt cele care trebuie să asigure protecția jurisdicțională a drepturilor pe care justițiabilii le au în temeiul dreptului Uniunii (Hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).

59 În speță, trebuie să se arate că, prin faptul că a statuat, în hotărârea și în ordonanța susmenționate din 28 martie 2006 și, respectiv, din 2 august 2006, că un monopol precum cel în cauză în acțiunea principală încalcă cerințele Legii fundamentale, Bundesverfassungsgericht nu s-a pronunțat asupra compatibilității acestui monopol cu dreptul comunitar, acesta subliniind, dimpotrivă, în hotărârea menționată, că, în speță, considera că nu avea competența de a proceda astfel.

60 Cu privire la faptul că, odată ce s-a constatat incompatibilitatea cu Legea fundamentală, Bundesverfassungsgericht a decis, în condițiile amintite la punctele 13 și 14 din prezenta hotărâre, să mențină cu titlu tranzitoriu efectele reglementării interne referitoare la monopolul respectiv, din jurisprudența amintită la punctele 53-58 din prezenta hotărâre rezultă că o astfel de împrejurare nu se poate opune posibilității ca o instanță națională care ar constata că această reglementare încalcă dispoziții cu efect direct ale dreptului Uniunii, precum articolele 43 CE și 49 CE, să decidă, conform principiului supremației dreptului Uniunii, să nu aplice reglementarea respectivă în cadrul litigiului cu care este sesizat (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 19 noiembrie 2009, Filipiak, C-314/08, Rep., p. I-11049, punctul 84).

61 Astfel, nu se poate admite ca norme de drept național, fie ele de natură constituțională, să aducă atingere unității și eficacității dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Rec., p. 1125, punctul 3).

62 Din decizia de trimitere și chiar din textul primei întrebări preliminare rezultă că instanța de trimitere dorește de asemenea să afle dacă, mai general, așadar independent de existența deciziei pronunțate de Bundesverfassungsgericht la 28 martie 2006, efectul de înlăturare a reglementării naționale apreciate contrar articolelor 43 CE și 49 CE ce decurge din principiul

suprema?iei ar putea fi suspendat pe timpul necesar asigur?rii conformit??ii acestei reglement?ri cu dispozi?iile men?ionate ale tratatului. Dup? cum reiese din cuprinsul punctului 26 din prezenta hot?râre, această întrebare este de fapt adresat? de instan?a de trimitere în special în leg?tur? cu împrejurarea c?, de?i consider? c? rezult? din jurispruden?a Cur?ii c? reglementarea în cauz? în ac?iunea principal? încalc? articolele 43 CE și 49 CE, Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen a statuat c? o astfel de suspendare se justifica în ceea ce prive?te împrejurarea respectiv?, pentru motivul c? imperative privind protec?ia ordinii sociale și a cet??enilor împotriva riscurilor legate de jocurile pe bani s?ar opune situa?iei de vid juridic care ar rezulta din înl?turarea imediat? a acesteia.

63 Toate statele membre care au prezentat observa?ii au sus?inut, în esen??, c? recunoa?terea existen?ei unui principiu care ar permite, în împrejur?ri excep?ionale, men?inerea provizorie a efectelor unei norme na?ionale apreciate contrar? unei norme din dreptul Uniunii direct aplicabile s?ar justifica, prin analogie, având în vedere jurispruden?a dezvoltat? de Curte în temeiul articolului 231 al doilea paragraf CE, în scopul de a men?ine provizoriu efectele unor acte de drept comunitar a c?ror anulare o pronun?ase în temeiul articolului 230 CE sau a c?ror invaliditate o constatare în temeiul articolului 234 CE.

64 În această privin??, trebuie amintit, desigur, c?, în temeiul articolului 231 al doilea paragraf CE, devenit articolul 264 al doilea paragraf TFUE, de asemenea aplicabil, prin analogie, în cadrul unei trimeri preliminare pentru aprecierea validit??ii în temeiul articolului 234 CE, devenit articolul 267 TFUE, Curtea beneficiaz? de o putere de apreciere pentru a indica, în fiecare caz, acele efecte ale unui act al Uniunii pe care îl anuleaz? sau îl declar? invalid care trebuie considerate definitive (a se vedea în special Hot?rârea din 22 decembrie 2008, Régie Networks, C?333/07, Rep., p. I?10807, punctul 121 și jurispruden?a citat?).

65 În exercitarea acestei competen?e, Curtea se poate afla printre altele în situa?ia de a suspenda efectele anul?rii sau ale constat?rii invalidit??ii unui astfel de act pân? la adoptarea unui nou act prin care se remediaz? nelegalitatea constatat? (a se vedea în acest sens în special Hot?rârea din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, C?402/05 P și C?415/05 P, Rep., p. I?6351, punctele 373-376, în ceea ce prive?te o anulare, și Hot?rârea Régie Networks, citat? anterior, punctul 126, în ceea ce prive?te constatarea unei invalidit??i).

66 Dup? cum reiese din jurispruden??, men?inerea efectelor unui act al Uniunii anulat sau invalid, care are drept obiect evitarea na?terii unui vid juridic pân? la apari?ia unui nou act care s? înlocuiasc? actul anulat sau invalidat astfel (a se vedea în special Hot?rârea din 5 februarie 2004, Rieser Internationale Transporte, C?157/02, Rec., p. I?1477, punctul 60), se poate justifica dac? exist? considera?ii imperative de securitate juridic? ce au leg?tur? cu toate interesele, atât publice, cât și private, aflate în joc (a se vedea în special Hot?rârea Régie Networks, citat? anterior, punctul 122 și jurispruden?a citat?) și în intervalul de timp necesar pentru a permite remedierea unei astfel de nelegalit??i (a se vedea în acest sens în special Hot?rârile citate anterior Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, punctul 375, precum și Régie Networks, punctul 126).

67 În această privință, este suficient totuși să se arate că, presupunând chiar că o serie de considerații similare celor care stau la baza jurisprudenței menționate, dezvoltată în ceea ce privește actele Uniunii, sunt de natură să conducă, prin analogie și cu titlu excepțional, la o suspendare provizorie a efectului de înțurcare avut de o normă din dreptul Uniunii direct aplicabilă asupra dreptului național contrar acesteia, o astfel de suspendare, ale cărei condiții nu ar putea fi determinate decât de Curte, trebuie exclusă de la bun început, în speță, având în vedere lipsa unor considerații imperative de securitate juridică de natură să o justifice.

68 Astfel, din decizia de trimitere reiese că, în acest stadiu, instanța de trimitere, singura competentă pentru a aprecia situația de fapt din litigiul cu care este sesizat, a considerat că reglementarea restrictivă în cauză în acțiunea principală nu contribuia efectiv la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic, astfel încât decurgea din jurisprudența anterioară a Curții că o astfel de reglementare, care nu poate fi justificată printr-un obiectiv de prevenire a incitării la cheltuieli excesive legate de joc și de luptă împotriva dependenței de acesta, încalcă articolele 43 CE și 49 CE.

69 Luând în considerare toate cele de mai sus, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că, având în vedere supremația dreptului Uniunii direct aplicabil, o reglementare națională referitoare la un monopol public privind pariurile pe competițiile sportive care, potrivit constatrilor unei instanțe naționale, conține restricții incompatibile cu libertatea de stabilire și cu libera prestare a serviciilor, întrucât restricțiile respective nu contribuie la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic, nu poate continua să se aplice de-a lungul unei perioade tranzitorii.

Cu privire la a doua întrebare

70 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se examineze a doua întrebare adresată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

71 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Având în vedere supremația dreptului Uniunii direct aplicabil, o reglementare națională referitoare la un monopol public privind pariurile pe competițiile sportive care, potrivit constatrilor unei instanțe naționale, conține restricții incompatibile cu libertatea de stabilire și cu libera prestare a serviciilor, întrucât restricțiile respective nu contribuie la limitarea activităților de pariuri în mod coerent și sistematic, nu poate continua să se aplice de-a lungul unei perioade tranzitorii.

Semnături

* Limba de procedură: germană.